

# היה מביא פרק שני סוטה

## יח.

### עין משפט נר מצוה

מד א מיי פיי מהל  
 סוטה הל"ח:  
 מה ב מיי טס הל"ט:  
 ג מיי טס פ"ג הל"ט  
 ופ"ד הל"י א:  
 ד מיי טס פ"ג הל"י  
 ופ"ד הל"י א:  
 מה ה ו ז מיי טס פ"ד  
 הל"ה א:  
 מה ח מיי טס הל"ז:

### תוספות שאנין

על שני דפין פיי כדפיין  
 של ספר תורה שקורין  
 קולונייש בלע"ז. פסולה  
 ומיידי שאנין מחוברין יחד  
 אבל אם הן מחוברין השני  
 דפין שפיי קרי ליה ספר  
 אחד. השקה בכיב שהיא  
 חלולה כדרך ההתנוקות  
 שותין בבבועלי ובלבו  
 ליה. יש ספרים דגריסי  
 בכיב או בשופרת מהו  
 כעין קליעה שעושיין  
 נקבים כמין סל"ח ולאו  
 דברה לשופרת: ומאני'  
 אמן שלא שטייה ארוסה  
 ונשואה על ידי גגול  
 שבועה הוא מגלגל עליה  
 ונות של אירוסין ואע"ג  
 דלא היה בו קניי ומכאן  
 דגלגול שבועה מן  
 התורה. ומאן דמוקי לה  
 התם<sup>ג</sup> למילתא אחריית  
 מפי' גלגול שבועה מאמן  
 מאיש זה אמן מאיש  
 אחר. ולא מאחד שתגרש  
 וחסרה לאחד ואחר כך  
 יחזירנה ה"א ואפי' לר'  
 מאיר דאמר מהנה על  
 העתיד ונטמאת בגירושיה  
 דאיהו נאסרת עליו לחזור  
 לא אלא א"כ נשאת על  
 ידי קידושין דכי כתיב לא  
 יוכל בעלה הראשון אשר  
 שלחה וגו' לאחר קידושין  
 ונשואין כתיב דכתיב  
 והלכה והיתה לאיש אחר  
 ושנאה האיש האחרון  
 ליה. ואת דגריסי ולא  
 מאחד שחגרש והנשא  
 לאחר ול"ג דכין דאין  
 האיש נמוק מעון דלוקה  
 משום לאו דלא יוכל ואין  
 קידושין תופסין בה אין  
 המס בודקין את אשתו.  
 אבל קשה חכא משמע  
 כיון שהיא גורשה לא  
 נאסרה בנות על בעלה  
 אם יחזירנה. ומיהו דפי'ק  
 דמגילה [ף טו] קאמר גבי  
 אסתר וכאשר אבדתי מבית  
 אבתי כך אבדתי ממך  
 דעי עכשו באונס ועכשו  
 ברצון ואמאי לא גרשה  
 מרדכי כדאיתא הכא. וי"ל  
 משום דגט צריך עדים  
 והיה ירא מרדכי פן  
 יודע הדבר לאחשוורוש  
 ומ"ה לא גרשה וכן פי'  
 בפ"ק דמגילה.

פסולה מימידי כתבה על שני דפין והניח בשני סיפין פסולה הא  
 צפף אחד כשירה ראויה לשני סיפין קא אמר אלמא לשני דפין  
 דקאמר שמואל צנתמין זה מזה קאמר שאין מעורין להכי מפרש  
 נמי הכא שני דפין שאינן מעורין ופירש ר"י הא דאמר נמי בצ' ראויה  
 צ"ד (ר"ה דף כו.) אפי' לרבנן  
 דאמרי קרן פרה פסול כיון דלית בה  
 גילדי כתיב ושלא שופרות דמי ואע"ג  
 דמחברי התם נמי דרכו להוסיף בכל  
 שנה גלד אחד והרי הוא כמציאו  
 משופר אחר ומדכזן לזה כדמתן דיבק  
 שצרי שופרות פסול מפני שמתחילתו  
 לא היתה צרימתן צבת אחת ויכר  
 התוספת ולא מהי מיצורו ודומה כאלו  
 גט שכתבו על ג' דפין ומפני יחד  
 דפסול ו' דאהא דוקא כשכתב חזי  
 מגילת סוטה על דף זה וחזיה על דף  
 אחר אמרינן דחשיב שני ספרים וה"ה  
 אס כתב לה שני מגילות ומתן לתוך  
 כוס אחד וכן גבי גט אס נתן לה שני  
 גיטין אע"ג דכל דלד אחד שלם הוא  
 וספר אחד צפוי עמנו פסולין ולא  
 מיגרשא צתרוייהו משום שנים או  
 שלשה ספרים כדאמרינן בצ' שור  
 שנגט (ב"ק דף מט.) כופר אחד אמר  
 רחמנא ולא שנים או שלשה כופרין  
 ובפרק לולב הגזול (סוטה דף לה.)  
 לינקוט תרתי תלת פרי אחד אמר  
 רחמנא ולא שנים או שלשה פירות ואין  
 להקשות מאי שנת משנתן שופר בתוך  
 שופר אס קול פנימי שמע יאל ולא  
 חשיב ליה כשני שופרות דהתם כשמייה  
 תליא מילתא והוא לא שמע אלא קול  
 הפנימי: חזרו וחלקו מהו יש ברירה  
 או אין ברירה. האי לא דמי לברירה  
 דמלדה מן הצור פלוגתא דר' אליעזר  
 צ"י ורבנן שזור שנגט (ב"ק דף נא):  
 דהתם לא הוכר חלקו של אחד מהן  
 לעולם אבל הכא הוכר הכתב ונתערב  
 וכן צריכה משני לוגין שאני עמיד  
 להפריש דמיימי צפ' מרובה (טס דף  
 טט:) נמי לא הוכר המעשר מעולם  
 וכן לכולהו צריכות דמיימי צפ' כל

על שני דפין. כדפיין של ספר תורה העשוין עמודים: כפז אום  
 אחת ומחקה. על המים וחזרו וכתב אות שלאחריה ומחקה עד שהשלים  
 את כולה פסול דכתיב את כל התורה עד שהיא כולה כאחד: לשמה.  
 כספר לעזמו דכתיב ועשה לה לשמה: מחקה נמי. כזום לשמה  
 לעזמה: שהיא ניכר המחיקה שהיא  
 לשמה: שהקה כסיב. שהיא חלול  
 כדרך שהתנוקות שותין: שיש עמה  
 אלה. דכתיב צדח מינייהו בשבועת  
 האלה. ולקמיה מפרש היכי דמי:  
 משביעני עליך. כשם ומוכיר שם:  
 שלא נטמאת. שאת אומר אמת שלא  
 נטמאת היינו שבועה א' שאין עמה  
 אלה: שאם נטמאת יבואו זין. המים  
 לצבות צנן כו' והיינו אלה: אמר רבא  
 אלה לחודיה קיימא כו'. שבועה ואלה יש  
 כאן ושניהן על האשה וקרא כתיב  
 בשבועת האלה שהשבועה של אלה:  
 משביעני עליך שאם נטמאת יבואו  
 זין. דאיכא השתא א' (ה) שבועת  
 האלה שמשיב את האלה שתחול:  
 שבועה ינכה. על האשה וקרא כתיב  
 והשביע את האשה: משביעני עליך  
 שלא נטמאת ואם נטמאת יבואו  
 זין. משביעני עליך שהיא אמת  
 מה שאמרת צפנינו שלא נטמאת  
 ואם נטמאת יבואו זין המים דקיימא  
 שבועה אשה שלא נטמאת ואלא  
 שתחול: מתני' אמן על האלה  
 וכו'. לכן הוירכה לנפול: ארופס  
 ונשואה. על ידי גגול שבועה  
 הוא מגלגל עליה ונות של אירוסין  
 אע"פ שלא היה צו קניי. ומכאן  
 לגלגול שבועה מן התורה:  
 שומרת

אמר רבא אלה לחודה קיימא ושבועה לחודה קיימא אלא אמר רבא  
 משביעני עליך שאם נטמאת יבואו זין אמר רבא אשי אלה איכא שבועה  
 איכא אלא אמר רבא אשי משביעני עליך שלא נטמאת ואם נטמאת  
 יבואו זין: מתני' א' העל מה היא אומרת אמן אמן על האלה אמן על  
 השבועה אמן מאיש זה אמן מאיש אחר אמן שלא שמיתי ארוסה ונשואה  
 ושומרת

הגט (גיטין דף כה.) אבל דמי לברירה דמיימי צבל מערבין (עירובין דף לו.) שתי נשים שלקחו קיינהו צעירוב או שנתנו דמי קייניהן  
 לכהן אחיה שירכה יקריב חטאת ואי זה שירכה יקריב עולה אע"ג דהוכרו מתחילה דמי כל אחת לא אמרי' זו מתכפרת בהמה כשנתן דמיה  
 צתירה או שתי קיינין של אחת יקריב כולן לעולה ושל צתירה לחטאת א"כ איפכא ב' דאמרי' צריכה ואע"ג דדחי ליה התם כשנתנו מיהו  
 חזינן דקא מיימי לה אשאר צריכות אלמא דליכא לאפלוגי זין צריכה שהוכרה מתחילה לשאר צריכות וכן בצ' הוויאו לו (יומא דף נה.) דמיימי  
 מתני' ר' יהודה אומר לא היו מציאין שופרות לקניי חובה מפני התערובות ומסיק משום תערובות דמי חטאת שמתה בעליה וקא פריך וצבור  
 ד' וזו ושדי צמיא והכך לשתמר ר' יהודה לית ליה צריכה מנלן ומיימי היא דהלוקח יין מצינ הכותים ומסיק מדמיני איז אלמא דמדמיני צריכה  
 דאס צא חכס למורח אע"ג דליכא היכרא מעיקרא לברירה דארבעה וזו דהוכר מעיקרא א"כ רבא מצי קא מבעיא ליה דלא פשיט מהני  
 ומאן נמי דתני בצ' בתרא דמס' מעילה (דף כא:) פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס או שאמר פרוטה צימס זה הקדש כיון שהוויא הראשונה  
 מעל דברי ר"ע וחכ"א עד שיוציא את כל הכיס אלמא לר"ע אית ליה צריכה כי האי גוונא דאמר צפרוטה ראשונה הוצרך הדבר שפרוטה  
 ראשונה שעלתה צידו היא יתה של הקדש שנפלה מיהא לא איתצרי לן התם צמאי פליגי ומאן נמי ליכא למפשט דמיימי צבכורות  
 פרק הלוקח בעתה (דף כב:) סאה תרומה טמאה שנפלה לק' חולין ר"א אומר מירוס ומירקב שאני אומר היא סאה שעלתה היא  
 סאה שנפלה ה"ג נימא שהחמק של לאה יגיע ללאה דהתם מקילינן דצדינן דמדאורייתא חד צמאי בטול ורבי"א הקשה בצ' הוויאו לו  
 (יומא דף נה:) אהא וצבור ד' וזו דמיא צתוספתא דמעילה (פ"ה) נזר שהפריש מעות ואמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי  
 ונתערבו הרי לוקח בהן ג' בהמות זין ממקום אחד זין משלשה מקומות מכלל דמי חטאת וכו' ודוקא צבי האי גוונא שרי אבל  
 ליקח שליש המעות וליקח בהן בהמה לתטאת וימא הוצרך הדבר דאלו הוו דמי חטאת לא אמרי' מיהו מכל האי הוה מצי רבא  
 למפשט ועוד תימא אי אית לן למימר צריכה כי האי גוונא אס וין כל התערובות שצבולם יחזור ויחלק משום צריכה ועוד אמאי לא  
 פשיט ליה מפרק קמא דראש השנה (דף יא:) דקיימא לן דיש צילה לשמן וכן נמצא דאין צריכה צדבר לח ובפרק התערובות (נחמס דף פ.) מיימי ליה  
 פלוגתא דרבי אליעזר ורבנן ללוחית של חטאת שנפלה א' לתוך מים וכו' ורבא דהכא קא מבעיא ליה מי אמרינן לא קפיד קרא אלמא אמתיקא מן  
 המגילה שמתה נכרת לתוך המים שלה אבל לתוך כוס אחד איכא למימר כל חדא שתיא מים דלאו דידה לאו מחיקה נכרת היא חזר וחלקן  
 הרי מים של כל אחת ניכרין מי אמרינן צריכה וכו' הרי הוצרכו מימיה או דילמא אין צריכה כלומר צריכת מים בשעת מחיקה צעין  
 אבל על תערובת דיו של כתב המגילה לא קפדינן שהרי בשעת מחיקה בטל הכתב ולא תלי מילתא אלא במחיקה לתוך מים המצוררין לצרכה  
 וקא מבעיא ליה אי מיהא לא בדקי לה משום דלא נמחקה כהלכתה אי משום דטהורה היא: בעי רבא השקה בבב"ב מהו. ליכא למפשט מהא  
 דאמר רבא דפרק ערבי פסחים (פסחים דף קטו:) כרכן צביב אף ידי מנה לא יאל אלמא אין דרך אכילה בכך דהתם מפקיה הסיב זין  
 המנה וזין צית הצלעה אבל הכא דלא מפקיה קא מבעיא ליה: ע"ל מה היא אומרת אמן אמן. בפרק שלישי דמסכת שבועות (דף טו:) כל  
 העונה אמן כאלו מוציא שבועה מפיו ובפרק שבועת העדות (טס דף לו.) אמן יש צו קבלה יש צו שבועה ויש צו האמנות דצריכס:  
 אמן שלא אמבא. וירושלמי לא שהיה ר"מ אומר המים צודקין אותה מעכשיו אלא המים פקודים צה לכשתטמא המים צודקין אותה למפרע:  
 שומרת

א [גיטין כ:] ג [פי' נתן  
 הסיב צמיס ובעל הסיב למס  
 מנין ספוג ומתן הסיב צביה  
 ומוזלל למס. ערוך ערך פג  
 א [גיטין כ:] יבמות נח.  
 ד [פירוש נכון דרי'ל לפינן  
 כל ארון דחשיב הכא מן חד  
 אמן ימיה תמלא בתוס'  
 יבמות נח. ד"ה שומרת  
 ומוס' קדושין כ: ד"ה אמן.]  
 ט [שבועת שיש עמה אלה  
 כו. מהכ"ל.] ו גירסת  
 ר"ש א' ולאו דוקא. ו' ולא  
 אמרינן דשמת אום' שהקריב  
 כולה חטאת שמה עולה או  
 איפכא משום דאמר צריכה  
 כו. מהכ"ל. ח' צ"ל מחלל  
 ט [צ"ל לתוכה.] י [ש"ך  
 לע"ז.]

תורה אור השלם  
 1. או איש אשר תעבר  
 עליו רוח קבאה וקבא את  
 אשתו והעמיד את  
 האשה לפניו וְעָשָׂה לָהּ  
 הַבְּרָח אֶת כָּל הַתּוֹרָה  
 הַזֹּאת: במדבר ה' ה'  
 הגהות הב"ה  
 א [רש"י ד"ה משביעני  
 וכו' שבועה של אלה:]

הגהות מהר"ב  
 רינשבורג  
 א [רש"י ד"ה שלא נטמאת  
 וכו' שבועה שאין עמה.  
 מלת שאין נמחק וי"ב שיש  
 כ"ל: רש"י:]

מוסף רש"י  
 על מה היא אומרת  
 אמן אמן. מרי יומי  
 לברות כל ימי (יבמות נח.)  
 אמן על האלה. יקח  
 וטפלת אמן על  
 השבועה. שהיא משביעה  
 הכהן ואומר משביעני עליך  
 שלא נטמאת. דכתיב  
 והשביע אותה (קדושין  
 כו.)